

Kolmas kirje vanhemmille

Hyvän paimenen lammas

Useimmat lapset tuntevat syvää myötätuntoa eläimiä ja toisia lapsia kohtaan. He ovat valmiita suojelemaan ja ymmärtävät, ettei pientä ja avutonta saisi loukata. Yhtä luontevaa kuin suojella elämää on lapselle se, että ikkunaan törmännyt lintu tai kuollut hiiri haudataan juhlallisoin menoin. Tätä lapsen synnynnäistä vaistoa suojella elämää pitäisi varjella ja rohkaista, sillä tässä entistä kovemmaksi muuttuvassa maailmassa elämän kunnioittaminen ei ole itsestään selvä perusarvo. Silti se on arvoista pyhin. Luomakunnan, luonnon, eläinten, ihmisyyden ja ystävyys suojelusta lasten kanssa on luonnollista puhua.

Hyvä Paimen ei antanut yhdenkään lampaista joutua hukkaan. Hän huolehti, valvoi, sitoi murtuneen jalan, hoivasi ja ruokki uupunutta ja nälkäistä. Hän jätti 99 lammasta odottamaan lammasaitaukseen, jotta löytäisi sen yhden, joka oli kadonnut. Niin Jumalakin edelleen toimii. Iloitsee kaikista laumansa jäsenistä, mutta eksyksiin joutunutta hän kutsuu suojiinsa. Vaikka meidän uskomme välillä horjuisi tai se katoaisi, Jumala ei koskaan lakkaa meitä kutsumasta, eikä hän koskaan lakkaa uskosta meihin. Hänelle me emme koskaan ole kadoksissa, mutta itsellemme kyllä voimme olla.

Kertomuksen ytimen voi kiteyttää myös yhteen kysymykseen: "Mitä sinä toivoisit Hyvän paimenen sanovan sinulle ja sinun lapsellesi?"

MUISTIINPANOJA
